

Arrest

nr. 340 845 van 10 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 maart 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 16 april 2024 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 december 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 december 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 7 maart 2023 een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 maart 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart, aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.03.2023 werd ingediend en op data van 10.10.2023 en 03.02.2024 werd geactualiseerd door :

B. (...), Z. (...) (R.R.: (...))

*nationaliteit: Marokko
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 16.09.2019 naar België kwam, met een geldig visum type D, in het kader van zijn studies. Hij werd op 18.12.2019 in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 31.10.2020. De aanvraag tot verlenging van zijn A-kaart werd echter geweigerd op 25.05.2021, deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 07.06.2021. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Het feit dat zijn vader legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen enkele band meer zou hebben met Marokko. Betrokkene maakt deze bewering echter niet aannemelijk. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 21 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omwille van het feit dat hij al zijn belangen naar België verlegd heeft gedurende zijn legale verblijfsperiode. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene zich beroept op zijn verblijfsrechtig vader, waarmee hij samenwoont. Echter, betrokkene toont niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hen. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt namelijk niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is

aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) Het loutere gegeven op hetzelfde adres ingeschreven te staan, heeft niet automatisch tot gevolg dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Deze voorwaarde dient op een actieve wijze aangetoond te worden en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (RVV, arrest nr. 145.912 van 21.05.2015). Daarnaast mag redelijkerwijs aangenomen worden dat betrokkene nog hechte banden heeft met Marokko, gezien hij pas sinds september 2019 in België verblijft. Gezien zijn legale verblijf van 16.09.2019 tot 31.10.2020 mag aangenomen worden dat betrokkene wel degelijk banden heeft opgebouwd in België, niettegenstaande hij hiervan weinig bewijzen voorlegt bij huidige aanvraag 9bis. Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat het voor hem onmogelijk zou zijn om zich te regulariseren met de administratieve moeilijkheden die aldaar gelden, gelet op zijn lange afwezigheid. Wat deze administratieve moeilijkheden betreft, merken we op dat betrokkene niet verder verduidelijkt of specificeert wat deze moeilijkheden precies inhouden en op welke wijze zij een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk zouden maken. Verder merken we op dat betrokkene bij huidige aanvraag 9bis een geldig Marokkaans paspoort voorlegt, afgeleverd op 22.02.2023 op het Marokkaanse consulaat te Antwerpen. Hieruit blijkt dat betrokkene wel degelijk administratief in orde is aangezien de Marokkaanse autoriteiten te België overgegaan zijn tot de aflevering van een nieuw paspoort aan betrokkene. Bovendien kan niet ingezien worden waarom hij niet kan richten tot het Marokkaanse consulaat om zich te informeren over eventueel te ondernemen stappen voor een terugkeer naar Marokko. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat hij omwille van administratieve moeilijkheden niet zou kunnen terugkeren naar Marokko.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde en een blanco strafblad voorlegt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2019 in België zou verblijven, dat hij zich goed geïntegreerd zou hebben, dat al zijn belangen zich in België zouden situeren, dat hij hier een vast adres zou hebben, dat er sprake zou zijn van sociale verankering, dat hij hier een opleiding gevolgd zou hebben, dat hij hier een job gevonden zou hebben, dat hij de landstalen goed onder de knie zou hebben, dat hij op economisch vlak graag zijn steentje zou willen bijdragen, dat hij zeker en vast bereid zou zijn om te werken, dat hij niet ten laste zou vallen van de Belgische overheid, dat hij hier zijn hobby's zou hebben, dat hij op alle vlakken lokaal verankerd zou zijn, dat hij een verklaring van het OCMW voorlegt evenals verschillende arbeidsovereenkomsten, verschillende loonfiches en zijn fitness abonnement) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Ook op 19 maart 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), eveneens aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: B. (...), Z. (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die hem verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het materieel motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verwerende partij stelt dat de regularisatieaanvraag van verzoeker onontvankelijk zou zijn, omdat er niet zou zijn aangetoond dat er sprake is van 'buitengewone omstandigheden'.

Verzoeker kan hier geenszins mee akkoord gaan.

Volgens de algemene regel dient de regularisatieaanvraag inderdaad te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft of waar hij een verblijfsrecht heeft.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet bepaalt evenwel het volgende:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan dienst gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...]”

Indien er buitengewone omstandigheden zijn, kan de regularisatieaanvraag dus worden ingediend in België (RvSt nr. 56146; RvSt nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert daarbij dat de term “circonstances exceptionelles” gelezen moet worden als “circonstances extraordinaires” (RvSt 11 juli 1996, nr. 60962, T.Vreemd. 1997, nr. 4, 385). Dit betekent dat “buitengewone omstandigheden” geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de verzoeker.

Een buitengewone omstandigheid is dus niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de verzoeker om naar zijn land van herkomst terug te keren om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de verzoeker “onvoorzienbaar” is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de verzoeker zelf!

6.

Verzoeker kwam anno 2019 naar België en verblijft thans bijna 5 jaar hier, hetgeen een geruime periode betreft in het volwassen leven van verzoeker. Zoals hierboven reeds gesteld heeft hij hier een aanvraag doorlopen in functie van zijn familie.

Hij kwam naar België met een geldig D-visum en verbleef us legaal in het Rijk.

In het kader van zijn studies, verkreeg verzoeker een A-kaart, dewelke geldig was tot 31.10.2020. Een aanvraag tot verlenging van zijn A-kaart werd echter geweigerd op 25.02.2021 en ging eveneens gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker heeft dus wel degelijk zijn leven hier uitgebouwd, vanuit het rechtmatig vertrouwen dat hij hier op duurzame wijze kon verblijven. Bovendien verblijft hij intussen al bijna 5 jaar hier, waardoor men wel kan stellen dat zijn al dan niet illegaal verblijf hier werd gedoogd door verwerende partij!

Hem nu dus de regularisatie van zijn verblijf cf. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gaan ontzeggen, gaat manifest in tegen het redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel. Verzoeker mocht er na al die jaren – waarin hij enerzijds procedures doorliep en telkenmale opnieuw in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter en anderzijds reeds 20 jaar gedoogd wordt door verwerende partij – op vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn bleef aanhouden en dat er dus geen reden was dat het bestuur plots anders zou handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt.

7.

Zoals gezegd heeft verzoeker dus zijn leven hier uitgebouwd, daar hij het rechtmatig vertrouwen had en mocht hebben dat hij hier op duurzame en legale wijze kon verblijven.

Hiertoe legde verzoeker tal van documenten voor bij zijn aanvraag:

- Bewijs vast adres;
- Attest gezinssamenstelling;
- Geldig Marokkaanse paspoort;
- Bewijzen van een arbeidsverleden alhier;
- Gegevens van zijn naaste familieleden alhier;
- Blanco strafblad;
- Attest hogeschool ICHEC;
- Basic fit abonnement;
- Loonbrieven;
- Verklaring van geen financiële steun...

Verzoeker heeft hier dus zijn privé en familieleven uitgebouwd in de zin van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij erkent deze stukken en integratie, doch stelt dat dit geen 'buitengewone omstandigheden' uitmaken. Doch dit getuigt van een onzorgvuldige houding vanwege het bestuur. Er wordt namelijk te weinig rekening gehouden met deze elementen vanuit de beoordeling van 'buitengewone omstandigheden'.

Verwerende partij hanteert een standaard motivering om élk element af te wijzen als zijnde 'geen buitengewone omstandigheid', waarbij te weinig wordt ingegaan op het leven van verzoeker alhier, het gebrek aan dit element in het herkomstland door de jarenlange afwezigheid alsook het gebrek aan (familie)banden aldaar, en dus de concrete omstandigheden in het dossier van verzoeker. Men had, als zorgvuldige en redelijke overheid, de elementen moeten toetsen aan de concrete omstandigheden die de aanvraag van verzoeker typeren!

De rechtspraak is nochtans duidelijk. Een lang verblijf in België dient, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, zowel onderzocht te worden vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (RvS 13 januari 2000, nr. 84.658). Een ander arrest stelt dan weer dat het niet is uitgesloten dat eenzelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid ter staving van de indiening van de aanvraag in België kan uitmaken, als een argument ten gronde om de machtiging tot verblijf te bekomen (RvS 9 april 1998, nr. 73.025, Rev.dr.étr. 1998, 69).

Verzoeker is bijgevolg van mening dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij dus geregulariseerd dient te worden. Verwerende partij gaat daarbij uit van de veronderstelling dat verzoeker nog wel banden zal hebben in Marokko om zijn 'tijdelijk' verblijf aldaar op te vangen. Dit is een hypothese; het tegendeel wordt aangetoond in de aanvraag van verzoeker (cf. het feit dat zijn naaste familie Belg is en hier dus woont). Bovendien is de 'tijdelijke' scheiding waarnaar verwerende partij meerdere malen verwijst een illusie, daar het algemeen geweten is dat 9bis-aanvragen vanuit het buitenland bijzonder lang duren en zeker post corona.

Verwerende partij had rekening moeten houden met ál deze elementen.

Zoals uit hetgeen hierboven blijft, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend. De beslissing van verwerende partij getuigt van een gebrekkig onderzoek naar álle elementen in het dossier van verzoeker. Verwerende partij had concreet moeten motiveren waarom de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is.

8.

Daarnaast is er, gelet op hetgeen hierboven werd aangehaald en gestaafd met objectieve stukken, ook sprake van elementen ten gronde, waardoor het verblijf van verzoeker dient te worden geregulariseerd.

Verzoeker acht het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel dan ook geschonden.

Verwerende partij heeft zich immers beperkt tot een theoretische uitleg en het opsommen van alle elementen die door verzoeker werden aangehaald in zijn regularisatieaanvraag om dan te concluderen dat deze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard.

Verzoeker kan met andere woorden onvoldoende afleiden uit de bestreden beslissing waarom 1) zijn langdurig verblijf, met respect voor de Belgische waarden en normen, 2) zijn concrete omstandigheden in het licht van zijn duurzame integratie en privé en familieleven alhier, en 3) het totale gebrek aan dit alles in Marokko, óók tijdelijk, de aanvraag in België niet verantwoorden.

Met dergelijke motivering kan verwerende partij simpelweg álle aanvragen weigeren. Nochtans is een regularisatieaanvraag cf. artikel 9bis Vreemdelingenwet nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen. Dit werd eveneens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“2.5. [...] Verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer daar zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “een integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf [...] een reden [kunnen] zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”. [...] Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging quod non in casu. [...] Dit is in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar nota geen afdoende draagkrachtige motivering. [...]”

Verwerende partij heeft haar motiveringsverplichting aldus geschonden. Zij had op afdoende wijze moeten motiveren waarom het langdurig verblijf en de integratie van verzoeker, geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen om de aanvraag in België in te dienen.

9.

Gelet op hetgeen hierboven gesteld, kan geconcludeerd worden dat verwerende partij haar motiverings-, zorgvuldigheids-, redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel heeft geschonden. De bestreden beslissing werd dan ook onterecht genomen.

Verzoeker is dus van mening dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde had moeten worden behandeld.

Hij verblijft reeds bijna 5 jaar in België, tezamen met zijn Belgische familie en waarvan enerzijds deels onder dekking van (tijdelijke) verblijfstitels, gelet op de verblijfsprocedures die hij heeft doorlopen, en anderzijds dient geweest te worden op het feit dat zijn verblijf alhier reeds 5 jaar wordt gedoogd. Er is sprake van een langdurig verblijf en een volledige integratie. Hij kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst, ook niet tijdelijk, zoals hierboven werd aangetoond. Hij heeft hier immers een duurzaam familieleven alsook een verregaand privéleven opgebouwd.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.

10.

Gelet op hetgeen hierboven gesteld, kan geconcludeerd worden dat verwerende partij haar motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. De bestreden beslissing werd dan ook onterecht genomen.

Verzoeker is dus van mening dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde had moeten worden behandeld. Als gevolg hiervan werd tevens de bijlage 13, i.e. het bevel om het grondgebied te verlaten, op onredelijke en onterechte wijze genomen, die dan ook nog eens op geen enkele manier wordt gemotiveerd!

Hij verblijft reeds bijna 5 jaar in België. Er is sprake van een langdurig verblijf en een volledige integratie. Hij kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst, ook niet tijdelijk, zoals hierboven werd aangetoond. Hij heeft hier immers een familieleven alsook een privéleven opgebouwd. Hiermee had verwerende partij rekening moeten houden, en dit ook bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten, hetgeen gewoonweg niet wordt gemotiveerd!

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

2.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

Overeenkomstig artikel 8 EVRM heeft verzoeker recht op verblijf:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8, 2° beperkt met andere woorden de macht van de Staat, wat betekent dat een inmenging maar gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, 1° EVRM in zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van één van de opgesomde oogmerken noodzakelijk in een democratische samenleving.

2.

Alle landen die partij zijn bij het EVRM moeten bijgevolg nagaan of een beslissing m.b.t. verblijfsrecht het recht op gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten daarbij een belangenafweging (de zogenaamde “fair balance-toets”) maken. Het betreft een afweging tussen het belang van de staat om de immigratie te controleren enerzijds en anderzijds het belang van de betrokken vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van die staat.

Het EHRM herhaalt in haar vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door de vreemdeling gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om aldus de gezinshereniging op het grondgebied toe te staan.

Evenwel kunnen er soms positieve verplichting bestaan voor een staat om toch een toelating tot verblijf te verlenen om op deze manier het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet dergelijke positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden waarin de betrokken vreemdeling zich bevindt, en anderzijds van het algemeen belang van die staat.

Bij de belangenafweging moet er onder andere rekening gehouden worden met de volgende elementen:

- *De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;*
- *De omvang van de banden in de staat;*
- *De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;*
- *De vraag of de vreemdeling wist, op het ogenblik dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf: verzoeker verbleef hier gedurende periodes onder dekking van een AI (na aflevering bijlage 19ter, hetgeen telkens een impliciete doch zeker intrekking betekende van de vorige weigeringsbeslissing en bevel om het grondgebied te verlaten); daarnaast wordt zijn aanwezigheid in België reeds 20 jaar gedoogd door verwerende partij; hij mocht het rechtmatige vertrouwen hebben dat hij zich dus op duurzame wijze kon integreren in België en zijn leven alhier kon uitbouwen!;*
- ...

Uit voornoemd arrest volgt dat de staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de verzoeker zijn gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moeten maken.

Verzoeker verwijst naar hetgeen hierboven werd gesteld, waaruit duidelijk blijkt dat hij dit alles zelfs niet ‘tijdelijk’ achterlaten, gelet op het feit dat al zijn belangen (mantelzorg voor moeder, broers/zussen, sociaal netwerk, privé leven, kans op tewerkstelling, ...) zich hier situeren! Al deze elementen betreffende essentiële belangen in iemands leven, waarvan niet van kan worden verwacht dat men deze achterlaat, al zeker niet gelet op het feit dat regularisatieaanvragen zéér lang duren (al zeker post corona-tijden)!”

2.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing in rechte en in feite zijn gemotiveerd. Wat de eerste bestreden beslissing betreft, heeft verweerder, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom hij de aanvraag tot verblijfsmachtiging niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In de eerste bestreden beslissing wordt bovendien uitvoerig

gemotiveerd waarom dergelijke elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. Ook de tweede bestreden beslissing is gemotiveerd met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, met name dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven omdat hij niet in het bezit is van een geldig visum. Verzoeker betwist dit niet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (cf. RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of verweerder op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan verweerder werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verweerder kwam tot de vaststelling dat verzoeker geen overtuigende buitengewone omstandigheden aanvoert die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Verzoeker is het oneens met deze beoordeling.

Hij verwijst in de eerste plaats naar zijn verblijf in België sinds 2019. Hij kwam legaal het Rijk binnen, heeft hier sindsdien zijn leven uitgebouwd en kon het rechtmatig vertrouwen koesteren dat hij op duurzame wijze in België mocht verblijven. Verzoeker stelt dat *“zijn al dan niet illegaal verblijf hier werd gedoogd”* door verweerder.

Waar verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk tracht te maken, moet worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoont dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn heeft aangehouden waarvan zij plots zonder objectieve en redelijke verantwoording is afgeweken. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat zijn illegaal verblijf in België sinds de weigering van de verlenging van zijn A-kaart d.d. 25 mei 2021 steeds werd gedoogd. Immers blijkt uit de bestreden beslissing, hetgeen niet wordt betwist door verzoeker, dat hij destijds ook een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg. Er blijkt niet dat verzoeker gehoor heeft gegeven aan deze verwijderingsbeslissing. Gelet op het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 7 juni 2021, kan verzoeker niet zonder meer voorhouden dat verweerder zijn illegaal verblijf al die tijd zou hebben gedoogd. Verzoeker kon dan ook niet het rechtmatig vertrouwen koesteren dat hij op duurzame wijze in België mocht verblijven, noch dat hem een verblijfsmachtiging zou worden toegestaan overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat verweerder hem geen bevel om het grondgebied te verlaten zou betekenen. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel is niet bewezen.

Wat de elementen van lang verblijf en integratie – zoals het bewijs van een vast adres; een bewijs van een arbeidsverleden in België; een blanco strafblad; een attest van de hogeschool; een fitness abonnement en loonbrieven – betreft waarnaar verzoeker verwijst, merkt de Raad op dat hiermee reeds rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen. Immers wordt in de eerste bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 16.09.2019 naar België kwam, met een geldig visum type D, in het kader van zijn studies. Hij werd op 18.12.2019 in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 31.10.2020. De aanvraag tot verlenging van zijn A-kaart werd echter geweigerd op 25.05.2021, deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 07.06.2021. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

[...]

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2019 in België zou verblijven, dat hij zich goed geïntegreerd zou hebben, dat al zijn belangen zich in België zouden situeren, dat hij hier een

vast adres zou hebben, dat er sprake zou zijn van sociale verankering, dat hij hier een opleiding gevolgd zou hebben, dat hij hier een job gevonden zou hebben, dat hij de landstalen goed onder de knie zou hebben, dat hij op economisch vlak graag zijn steentje zou willen bijdragen, dat hij zeker en vast bereid zou zijn om te werken, dat hij niet ten laste zou vallen van de Belgische overheid, dat hij hier zijn hobby's zou hebben, dat hij op alle vlakken lokaal verankerd zou zijn, dat hij een verklaring van het OCMW voorlegt evenals verschillende arbeidsovereenkomsten, verschillende loonfiches en zijn fitness abonnement) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Dit motief is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State, die stelde "dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in zijn specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij een familieleven in België heeft en in Marokko geen familie meer heeft. Vooreerst stelt de Raad vast dat verweerder met dit element rekening heeft gehouden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing:

"Het feit dat zijn vader legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Evenmin kan dit element aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen enkele band meer zou hebben met Marokko. Betrokkene maakt deze bewering echter niet aannemelijk. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 21 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omwille van het feit dat hij al zijn belangen naar België verlegd heeft gedurende zijn legale verblijfsperiode. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene zich beroept op zijn verblijfsgerechtigde vader, waarmee hij samenwoont. Echter, betrokkene toont niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hen. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt namelijk niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) Het loutere gegeven op hetzelfde adres ingeschreven te staan, heeft niet automatisch tot gevolg dat er sprake is van bijkomende elementen van

afhankelijkheid. Deze voorwaarde dient op een actieve wijze aangetoond te worden en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (RVV, arrest nr. 145.912 van 21.05.2015). Daarnaast mag redelijkerwijs aangenomen worden dat betrokkene nog hechte banden heeft met Marokko, gezien hij pas sinds september 2019 in België verblijft. Gezien zijn legale verblijf van 16.09.2019 tot 31.10.2020 mag aangenomen worden dat betrokkene wel degelijk banden heeft opgebouwd in België, niettegenstaande hij hiervan weinig bewijzen voorlegt bij huidige aanvraag 9bis. Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Wat het gebrek aan banden met zijn land van herkomst betreft, betoogt verzoeker dat verweerder slechts uitgaat van de veronderstelling dat hij nog banden heeft met Marokko en er nog een familiaal of sociaal vangnet aanwezig is dat hem al dan niet tijdelijk kan opvangen. Hij stelt dat dit slechts een hypothese is die wordt tegengesproken door het feit dat zijn naaste familieleden de Belgische nationaliteit hebben en in België wonen. Daarnaast is verzoeker het oneens met het feit dat de scheiding van zijn in België opgebouwde banden ingevolge de bestreden beslissingen slechts tijdelijk zou zijn, nu het algemeen geweten is dat een regularisatieaanvraag vanuit het buitenland bijzonder lang duurt.

In de eerste bestreden beslissing wordt besproken dat verzoekers vader in België woont. Verzoeker toont niet aan dat er, naast zijn vader, nog andere familieleden in België wonen. Het komt de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk voor te oordelen dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker, die 21 jaar in Marokko heeft gewoond en slechts de laatste 5 jaar in België verblijft, geen familie, vrienden of kennissen meer heeft in zijn land van herkomst waar hij voor een korte periode zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging via de reguliere procedure. Verweerder merkt terecht op dat het feit dat verzoeker enige tijd in België heeft verbleven op zich niet impliceert dat de banden die verzoeker gedurende een jarenlang verblijf in zijn land van herkomst heeft opgebouwd, teloor zouden zijn gegaan. Verzoeker slaagt er niet in dit motief te ontkrachten.

Verzoeker voert eveneens de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker beroept zich op een beschermenswaardig gezinsleven met zijn vader die in België verblijft. Blijkens de eerste bestreden beslissing, aanvaardt verweerder het bestaan van dit beschermenswaardig gezinsleven niet. Hij motiveert hieromtrent het volgende:

“In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke

affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene zich beroept op zijn verblijfsgerechtigde vader, waarmee hij samenwoont. Echter, betrokkene toont niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hen. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt namelijk niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) Het loutere gegeven op hetzelfde adres ingeschreven te staan, heeft niet automatisch tot gevolg dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Deze voorwaarde dient op een actieve wijze aangetoond te worden en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (RVV, arrest nr. 145.912 van 21.05.2015)."

De Raad treedt verweerder bij waar hij opmerkt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Volgens verweerder heeft verzoeker niet aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, bestaan. Verzoeker slaagt er niet in dit motief te weerleggen. Hij toont niet aan welke bijkomende elementen van afhankelijkheid aanwezig zouden zijn die toelaten te besluiten dat hij met zijn vader in België een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt.

Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat waar verzoeker in zijn verzoekschrift gewag maakt van de aanwezigheid van broers en zussen in België en van het feit dat hij instaat voor de mantelzorg van zijn moeder, hiervan geen enkel begin van bewijs wordt aangebracht. Uit het administratief dossier blijkt geenszins dat verzoeker mantelzorg zou dragen voor zijn moeder. Minstens brengt verzoeker hiervan in het kader van de huidige procedure geen enkel bewijs bij. Een dergelijke blote bewering van verzoeker kan niet zonder meer worden aangenomen.

Waar verzoeker gewag maakt van een privéleven in België, merkt de Raad op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

In casu motiveert verweerder dat gezien het legale verblijf van verzoeker tussen 2019 en 2020 kan worden aangenomen dat hij wel degelijk banden heeft opgebouwd in België, hoewel verzoeker hiervan weinig bewijzen heeft voorgelegd. Verweerder stelt vast dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post in het land van herkomst niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Dit heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land moet verlaten met de mogelijkheid om terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privéleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker argumenteert dat hij steeds in België verbleef gedurende periodes onder dekking van een attest van immatriculatie *"na aflevering bijlage 19ter, hetgeen telkens een impliciete doch zeker intrekking betekende van de vorige weigeringsbeslissing en bevel om het grondgebied te verlaten"*. Daarnaast werd volgens verzoeker zijn *"aanwezigheid in België reeds 20 jaar gedoogd door verwerende partij"*. Hij heeft dan ook een privéleven in België ontwikkeld waardoor hij zelfs niet tijdelijk zou kunnen terugkeren naar Marokko.

Verzoeker toont niet aan dat een beslissing inzake de machtigingsaanvraag die via de reguliere procedure in het land van herkomst wordt ingediend dermate lang op zich zou laten wachten dat er alsnog een schending voorligt van artikel 8 van het EVRM, temeer nu hiervoor reeds werd vastgesteld dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn vader en verzoeker niet aantoonde dat er bepaalde hinderpalen bestaan die verhinderen dat hij zijn sociale contacten tijdelijk normaal en effectief onderhoudt

vanuit Marokko. Het feit dat een machtigingsaanvraag ingediend met toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet enige behandelingstijd in beslag neemt, impliceert op zich niet dat er een schending voorligt van artikel 8 van het EVRM. Er dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar dat zijn privéleven in België zou worden aangetast door de uitvoering van de bestreden beslissingen, die, zoals verweerder terecht opmerkt, slechts een tijdelijke scheiding van het Belgische grondgebied teweeg brengen. Het staat verzoeker vrij om het Belgische grondgebied weer binnen te komen wanneer hij aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten voldoet. Daarenboven toont verzoeker niet aan waarom hij zijn privéleven niet tijdelijk zou kunnen verderzetten vanuit het land van herkomst, in afwachting van de behandeling van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging via de reguliere procedure.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet bewezen.

De Raad merkt volledigheidshalve nog op dat het betoog van verzoeker niet ernstig te noemen is waar hij verwijst naar een verblijf gedurende 20 jaar in het Rijk alsook naar een bijlage 19ter die tot gevolg zou hebben dat het bevel om het grondgebied te verlaten en een eerdere weigeringsbeslissing impliciet doch zeker zijn ingetrokken. Van enige bijlage 19ter die dateert van na de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 mei 2021 is blijkens de informatie vervat in het administratief dossier helemaal geen sprake. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker al 20 jaar in België zou verblijven.

Voorts blijft verzoeker volharden dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Volgens verzoeker blijkt uit de eerste bestreden beslissing niet waarom zijn langdurig verblijf in België met respect voor de Belgische waarden en normen, zijn concrete omstandigheden in het licht van zijn duurzame integratie, zijn familielevens in België en het gebrek aan een privé- en familielevens in Marokko geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. De Raad kan alleen vaststellen dat verweerder de door verzoeker aangevoerde buitengewone omstandigheden uitvoerig heeft besproken in de eerste bestreden beslissing en voor elk van deze elementen heeft uiteengezet waarom deze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont met zijn algemeen betoog het tegendeel niet aan. Hij gaat immers niet concreet in op de motieven van de eerste bestreden beslissing en toont niet aan waarom de aangevoerde elementen, in weerwil van de beoordeling gemaakt door verweerder, alsnog als buitengewone omstandigheden zouden moeten worden aanvaard. Het feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan dan verweerder, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de motieven. In wezen geeft verzoeker hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Er dient volledigheidshalve te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij aanvoert dat zijn verblijfsaanvraag ten gronde moest worden onderzocht, waardoor de bestreden verwijderingsmaatregel ten onrechte en op onredelijke wijze zou zijn genomen. Evenmin kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat de tweede bestreden beslissing op geen enkele manier zou zijn gemotiveerd. Immers motiveert verweerder, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Dit wordt niet betwist. Daarnaast motiveert verweerder eveneens in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat verzoeker geen minderjarige kinderen in België heeft; dat het om een tijdelijke scheiding gaat wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt en dat niet blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die verzoeker verhindert om te reizen. Aldus blijkt er geen schending van de motiveringsplicht.

De middelen zijn dan ook ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN